

තුෂාර ප්‍රියංගිතා

අධ්‍යාපන අවදානමකදී දැනුණු නැගෙනහිර

2015 වසර ආරම්භයේ දී, පාසලට දැරුවත් ලියා-පදිංචි කිරීම සඳහා දෙමව්පියන්ට අසන්නට ලැබුණේ ප්‍රධානවශයෙනි. දැරුවත් පාසලට බඳවා ගැනීමේ දී, වතුළුව වලට පටහැනි කිසිදු මුදලක් අය නොකරන මෙන් නව අධ්‍යාපන අලමුවරයා, විදුහල්පතින් ඇතුළු නිලධාරීන්ට තීරණය කළේ ය.

ද්විතියක අධ්‍යාපනයට ඇතුළත් කරනු ලබන්නේ ප්‍රාරම්භක අධ්‍යාපනය නිසි ලෙස සම්පූර්ණ කළ, අවශ්‍ය මූලික ක්‍රියාකාරීතා ඇති දැරුවන් ය. ප්‍රශ්නය යම් තරමකට පවත් ගැනෙන්නේ එතැනින් යැයි මට සිතේ. අප කෙසේ කිව ද, අප කෙසේ බලාපොරොත්තු වුව ද, විවිධ ගැටලු හේතුවෙන් ප්‍රාරම්භක අධ්‍යාපනය පවා සෑදුවා ගත නොති අසමත් වන දැරුවන් හේ අනාගතය කෙබඳු වේ ද? අසමත් දැරුවන් එකම ශ්‍රේණියක කොතරම් කලක් තබා ගත හැකිද? ඉන් පසු මවුන් කොතරකට දැයි අප සිතා බැලිය යුතු වේ.

"බැවේරියා" පාසල් ප්‍රමවේදය" හිදුසුකමක් ලෙස ගෙන ගැනීමේදී දැරුවන්ට සිතන්නේ, එය වටහා ගැනීමට පහසු

කාලය යි. ඉන් පසු විවිධ අධ්‍යාපන පාඨමාලා සඳහා දැරුවන් යා යුතු වෙයි. ඉල්ලුම් කළ හැකි ය. අවසාන වසර හි දී තමන් කැමති පාඨමාලා සඳහා කෙටිකල පෙර පුහුණුවීම් වලට ද සම්බන්ධ වීමේ අවස්ථා උදා වේ.

**10 වන ශ්‍රේණිය(සාමාන්‍ය පෙළ විභාගය හා සමාන වේ.) ඉහළින් සමත් වන දැරුවන්, පළමු කාණ්ඩයේ දැරුවන් හා සමාන අධ්‍යාපනය ලැබීමට ද ඉල්ලුම් කළ හැකි අතර, පළමු කාණ්ඩයේ දැරුවන් හේ මට්ටම හෙක් සුදුසුකම් සපුරා තිබිය යුතු වෙයි. ඒ සඳහා අතුරුපාර සකසා ඇති අතර, පළමු කාණ්ඩයේ දැරුවන්ට වඩා වසරක, දෙකක කාලයක් තෙරන් ඒ වෙනුවෙන් යෙදිය යුතු වෙයි. එසේ වුව ද,

පළමු කාණ්ඩයට අයත් දැරුවන් උසස් පෙළ දක්වා යාමත්, අනතුරුව උසස් අධ්‍යාපනයට යොමු වීමත් සිදු කරයි. මේ සඳහා දැරුවන්ගේ දක්ෂතාවන්, ඉහළම සහ වීමත්, තරගකාරීත්වයට මුහුණ දීමේ හැකියාවන් දැරුවන් සඳහා වීම වැදගත් වෙයි. පළමු කාණ්ඩයේ පාසල් පද්ධතිය සකසා ඇත්තේ ඉතා ගැඹුරු සහ සියලුයෙන් ඉදිරියට යෑමේ සිද්ධාන්ත මත ය. පළමු කාණ්ඩයට අයත් දැරුවන් ඉහළ පංති වලට යෑමේ දී විශේෂයෙන් ස්වාධීනව තොරතුරු සම්පාදනය කර ගනිමින්, වේගවත්ව දැනුම ලබා ගනිමින් සහ උගන්වන දේ ක්ෂණිකව අවබෝධ කර

"බැවේරියා" පාසල් ක්‍රමවේදය, මොඩලයක් සේ නොව.

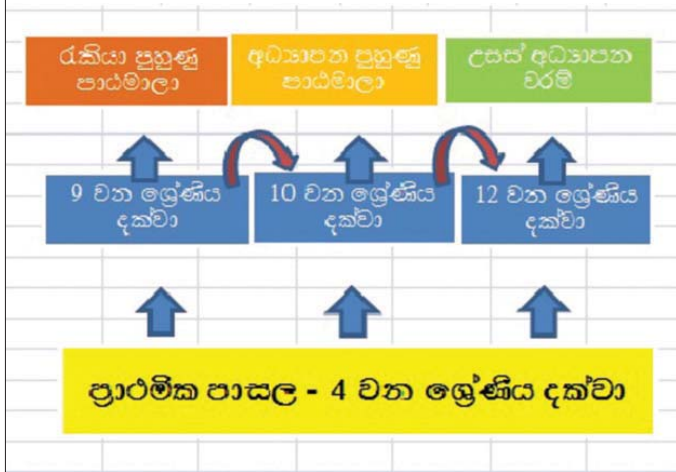
වෙනත්, දියුණු අධ්‍යාපන ක්‍රමවේද සැකසීම සහ වඩාත් ක්‍රමවත් පිළිවෙල, ශ්‍රී ලංකාවේ අධ්‍යාපන ක්‍රමවේදය සේ සකසා ගැනීම. ඉලක්කය: බුද්ධිමතුන් සහ නැණවතුන් බිහිකිරීම සඳහා මනා සංවර්ධිත සමාජයක, අනාගතය සැලසුම් කිරීම.

එතෙක්, කාලයක් තිස්සේ පාසලට දැරුවා ඇතුළත් කරගැනීමේ මනා සටහනට මුහුණ දෙන්නට දෙමව්පියන්ට සිදුව තිබුණු බැව් රටකක් නොවේ. පාසලට ඇතුළත් කිරීමේ එම මුදල යනු පහසුකම් සහ සේවා ගාස්තු වැනි කිසිවක් නොවේ. එය

වතු පිණිස ය. ප්‍රථමයෙන් යනු ප්‍රාග්ධන රාජ්‍යය යි. එහි ප්‍රාග්ධන රාජ්‍යයන් හෙවත් පළාත්, කොටස් 16 යි. එකී ප්‍රාග්ධනයන් හි බලය බෙදී ගොස් තම ප්‍රාග්ධනයේ සංවර්ධන කටයුතු සිදු වන

5 වන ශ්‍රේණිය වන විට පළමු කාණ්ඩයට සුදුසුකම් නොපිරි දැරුවන් පසුව ඇති විය හැකි අවශ්‍යතාව සහ ඇල්ම මෙන්ම දක්ෂතා මත, තම අරමුණු ඉටු කරගැනීමට ඉඩකඩ හදා දී තිබේ.

ගතිමත් ඉදිරියට යෑමේ ප්‍රවණතාව තිබීම මවුන්ට පහසුවක් වෙයි. විශේෂයෙන් මෙම ස්වාධීන ස්වභාවය අවම වීම, ක්ෂණිකව විෂයයන් අවබෝධ කරගැනීමට මැදිකමක් දැක්වීම සහ තරගකාරීත්වයට යෙදීමට මවුන්ට වලට මුහුණ දෙන්නට සිදු වේ. එවැනි දැරුවන් එක ශ්‍රේණියක දී දෙවරක් අසමත් වුවහොත් ඊළඟ වසර, දෙවන කාණ්ඩයේ පාසලකට ද, දෙවන කාණ්ඩයේ දැරුවකු නම්, තෙවන කාණ්ඩයේ පාසලකට ද යොමු කරනු ලැබේ. එසේ වුව ද එම දැරුවන්ගේ දක්ෂතා මත තෝරා ගත හැකි මාර්ග අපමණ සකසා තිබීම, සැබැවින් ම යහපත් සමාජයක අංගය වෙයි.

එතරුණ ආකාරයකට ඇල්මක් ගැනීමක් බඳු ව කිසිවකී යැයි ද පැවසිය හැකි ය. පාසල් සංවර්ධනය සඳහා වුව ද, එය එසේ විය යුතුව නොතිබුණු බැව් කවුරුන් දකී. දැරුවා පාසලට ඇතුළු කර ගැනීමේ දැඩි අවශ්‍යතාව මත එම මුදල කෙසේ හෝ සොයා දෙන්නට මව්පියන් නොහැකි උත්සාහයක් ගැන. වැඩි මුදලක් ලබා දෙන්නා, වැඩි ආයෝජනයක් කළා සේ කිසිදු අපහසුකමක් නොවට අදාළ පාසල වෙත දැරුවා ඇතුළු කරගත් අතර, උප්පතනට ඉතිරි වූයේ තේරී අවසන් වූ, පහසුකම් තබා, ප්‍රමාණවත් ගුරුවරු ද හැකි ගමේ පාසල් දොරට ය. එමෙන් ම ඇති හැකි අය ගතර වලට ඇදී, හිසි අයුරින් ද, අහිසි අයුරින් ද තම දැරුවා පන්තිය පාසලකට ඇතුළු කර ගන්නට පොර බඳුයි. ඒ සඳහා ලියාපදිංචි සහතික වැනි දෑ විභාජ ලෙස සකසන්නට ද, සමහරු කළ දැරුවා වෙනුවෙන් අදාළ පාසල ආශ්‍රිතව කළු තිවෙසක පදිංචි වන්නට ද උත්සාහ වෙයි.

අතර, මෙයට රජයෙන් පාලනය වෙයි. පාසල් සංවර්ධන කටයුතු අදාළ වන්නේ ද, අදාළ ප්‍රාග්ධනයට ම බැවින් මා ගෙනගැනීමේ දැක්වීමට අදහස් කළේ, බැවේරියා ප්‍රාග්ධනයේ පාසල් පද්ධතිය පිළිබඳව යි.

වයස අවුරුදු 6 (06) සම්පූර්ණ කළ සියළු දැරුවන් අධ්‍යාපනය ලැබීම සඳහා සුදුසුකම් ලබන අතර, ප්‍රථමයෙන් වෙසෙන දැරුවකු අතිවාර්තයක් වසර 9 ක කාලයක් පාසල් යා යුතු වෙයි. ප්‍රාරම්භක අධ්‍යාපනය පළමු වසර 4 දක්වා ය. ඉන්පසු පාසල් පද්ධතිය බෙදීමකට ලක් වෙයි. 4 වන ශ්‍රේණිය යනු දැරුවකුගේ පාසල් කඩඉම් වසර යි. පාසල්, වර්ත කුකකි. ඉන්, තරමක් දුස්කම් නොදක්වන දැරුවන් තෙවන කොටසට ද, සාමාන්‍ය දුස්කම් දක්වන දැරුවන් දෙවන කාණ්ඩයට ද අයත් වෙයි. ඔබට වැරදිගෙන පරිදි පළමු කොටස දක්ෂම දැරුවන් ය. මෙය කෙතරම් සාධාරණ ක්‍රමවේදයක් දැයි අපට පළමුවෙන් හැඟෙන පැහැය විය හැකි වුව ද, මෙම ලිපියේ ප්‍රධාන අරමුණ වනුයේ, දැරුවන්ගේ කුසලතා මත, අතරමග නොහැරවී ඉදිරියට යාමේ විවිධ මාර්ග සකසා ඇති ආකාරයේ සුක්ෂමතාව පැහැදිලි කරගැනීමයි.

පළමු කාණ්ඩයට සමත් දැරුවන්:

5 වන ශ්‍රේණියේ සිට 12 වන ශ්‍රේණිය දක්වා පාසල් කාලය වන අතර, ඉන් පසු විශ්ව විද්‍යාල අධ්‍යාපනයට ඇතුළු වීමේ වරම හිමි වේ.

තමන් කැමති දිනාවකට, තමන් කැමති අයුරින් තෝරා ගැනීම කළ හැකි ය.

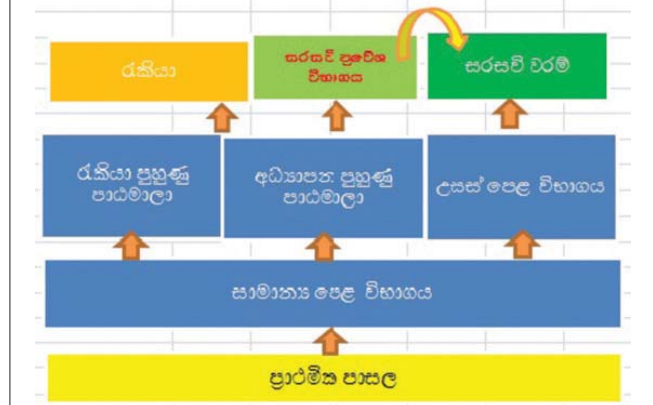
එය ඔබට වටහා ගැනීමට පහසු වනු පිණිස, ඉතාම සරල ආකාරයට පැහැදිලි කර පැවසිය යුතුය. මෙලෙස ඉදිරිපත් කළ හැකිය. මෙය මීට වඩා සංකීර්ණව සහ අතුරුකිලි වඩවා පැතිර යන ශාකයක් සේ සකසා ඇති මුත් අපට ආදේශ කර ගැනීමට සහ අවබෝධ කර ගැනීමට මෙය පහසු වේ යැයි සිතමි.

මේ සියලු දේ දෙකට බැඳීමෙන් අපට ගත හැකි දේ නම්, දැරුවන් අතරමග ඉහෙහිම ගැනීමට හේතු වන උද්ධමන නිරෝධනය වනවා වෙනුවට, වෙනත් අධ්‍යාපන හෝ රැකියා පුහුණු පාඨමාලා තෝරා, වැඩුණු, පරිණත දැනුමක් ඇති පුද්ගලයින් ලෙස සමාජගත වීමේ වැදගත්කමයි.

අපට බැරී ඇයි?

අත්තේන් ම මෙය අප තව දුරටත් සිතා බැලිය යුතු කරුණකි. 10 වන ශ්‍රේණියෙන් පසු දැරුවා කොතරකට ද යන්න අතර දුරටත් අවධානයට ලක් විය යුතු කරුණක් වන අතර, ඒ සඳහා ප්‍රමවත් සැලසුමක් රජයේ මැදිහත් වීමෙන් සිදුවිය යුතු යැයි සිතමි.

බොහෝ රට වල ඉහත සඳහන් ආකාරයට තානිසික අධ්‍යාපන ක්‍රමවේදය පවත්වා ගෙන යන අතර, දැනට, ප්‍රාරම්භක සහ ද්විතියක පාසල් ක්‍රමය අපට උචිත වේ යැයි සිතමි. අප සැලසුම් කළ යුත්තේ 10 වන ශ්‍රේණියෙන් පසු පාසලට ගෙන අවසන් කරන දැරුවන් සඳහා ක්‍රමවේදයකි. එය රජව සම්පත් සහ රැකියා වලින් අදහස වන්නේ, බොහෝ විට දැරුවා පුහුණු වීම

අත්තේන් ම, එය තරගයකි. එම තරගයෙන් දිනන්නේ තම දැරුවන් එම පන්තිය පාසල් වෙත ඇතුළු කර ගනිති. ප්‍රමවත්ව ද, අක්‍රමවත්ව ද සිදු වන්නේ තම දැරුවාගේ අනාගතය වෙනුවෙන් දෙමව්පියන් ඕනෑම දෙයක් කරන්නට ඉදිරිපත් වීම බැව් අපට වටහා ගත හැකි ය. මට කතා කරන්නට අවශ්‍ය වන්නේ එම ක්‍රියාදාමය පිළිබඳව නොවෙයි. එම ක්‍රියාදාමය සිදුවන්නේ ඇයි ද යන්න සහ තව දුරටත් මෙය සිදු විය යුතු ද යන්නත්, නොවේ නම්, ඒ සඳහා ඇති විසඳුම් කවරේ ද යන්නත් පමණි.

අපට ද ඇත්තේ, බොහෝ වෙනත් රට වල මෙන්, පළමු වසර සිට 12 වසර දක්වා දිවෙන පාසල් පද්ධතිය යි. දැරුවකු, අවුරුදු 14 දක්වා අතිවාර්තයෙන් පාසල් යා යුතු යැයි සඳහන් වෙයි. එමෙන්ම එය, ප්‍රාරම්භක සහ ද්විතියක පාසල් ක්‍රමවේදය යි. වයස අවුරුදු 4 වන සුදුසු ඇති දැරුවකු ප්‍රාරම්භක පාසලට බඳවා ගන්නා අතර,

තෙවන කාණ්ඩයට සමත් දැරුවන්:

5 වන ශ්‍රේණියේ සිට 9 වන ශ්‍රේණිය දක්වා පාසල් කාලය වන අතර, ඉන් පසු විවිධ කාර්මික සඳහා වන පාඨමාලා සකසා ඇත. 9 වන ශ්‍රේණි විභාගයෙන් ඉතා ඉහළින් සමත් වන දැරුවන් සඳහා ඉන් ඉහළට ඉගෙන ගැනීමට අතුරුපාර ද වෙයි. (වෙනත් විභාග)

දෙවන කාණ්ඩයට සමත් දැරුවන්:

5 වන ශ්‍රේණියේ සිට 10 වන ශ්‍රේණිය දක්වා පාසල්

අවසන් කරනුයේ, යම් රැකියාවක් සඳහා අවශ්‍ය පුහුණුව ද, බොහෝ විට අදාළ පුහුණුවට සමාන රැකියාවක් ද හිමි කර ගෙන බව යි.

12 වන ශ්‍රේණිය යනු ශ්‍රී ලංකාවේ උසස් පෙළ විභාගය හා තරමකට සමාන වන මුත්, එය සාමාන්‍ය පෙළ හදා ඉන්පසු උසස් පෙළට ඇතුළු වීමක් සේ සිදු නොකරන අතර, බැවේරියා පාසල් ක්‍රමවේදය ක්‍රියාත්මක වන්නේ 10 වන ශ්‍රේණිය (සාමාන්‍ය පෙළ හා සමාන) දක්වා දැරුවන් දෙවන කාණ්ඩයට අයත් පාසල් පද්ධතියට අනුගත කර වීමෙනි. ඉන්පසු වෙනත් අධ්‍යාපන පාඨමාලා වෙත

යයත් සම්බන්ධ විමර්ශනයකින් පසුව ක්‍රමානුකූලව සැකසිය යුත්තකි. මේ සඳහා රජයේ විශේෂ අවධානය යොමු විය යුතු වෙයි. එමෙන් ම සාමාන්‍ය පෙළ හැදෑරීමෙන් පසු ව වෙනත් අධ්‍යාපන පාඨමාලා හැදෑරීමට ද, ඉන්පසු, කැමති සිසුන්ට වෙනත් (අතුරු ක්‍රමයකට) සරස්ව ප්‍රවේශ විභාගයට මුහුණ දී සරස්වයට යෑම සඳහා අවස්ථා ලබා දීම ද වැදගත් වේ යැයි සිතමි. සාමාන්‍ය දැරුවකු උසස් පෙළ සමත්ව එකවර විශ්ව විද්‍යාල ප්‍රවේශය ලබා ගන්නා ආකාරයට වඩා වසරක් හෝ දෙකක් ඒ